

Vrchní soud
v Praze

8 To 81/2013

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. září 2013 odvolání obžalovaného _____, nar. _____, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9.5.2013 č.j. 16 T 15/2013 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného _____ zamítá.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným **rozsudkem** Krajského soudu v Českých Budějovicích byl obžalovaný _____ uznán vinným pokusem zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen za použití § 58 odst. 1, 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti let. Pro výkon trestu byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Dále mu byl uložen trest propadnutí samonabíjecí pistole zn. Glock 17, ráže 9x19, výrobní číslo FTY140 s typově příslušným zásobníkem.

Podle **skutkových zjištění** soudu prvního stupně se trestné činnosti dopustil tím, že dne 16. října 2011 po 01.00 hodině v katastru obce Zlatá Koruna, v okrese Český Krumlov, ve vodáckém kempu před restaurací Kemp U Kučerů č.p. 150, ve stavu mírné alkoholické intoxikace, srozuměn s tím, že může řidiče odjíždějícího vozidla usmrtit, vystřelil z legálně držené střelné zbraně zn. Glock 17, ráže 9mm, kterou držel jako sportovní střelec, nejméně pět ran, přičemž tři rány zasáhly levou stranu odjíždějícího vozidla tov. Zn. Opel Vivaro 1,9 CDTI, RZ _____, které řídil _____; nar. _____. přičemž dvě střely zůstaly v zadní části vozidla, jedna střela pronikla do přední části vozidla vedle řidiče, přičemž nejnižší průřezové zatížení této střely bylo přibližně 345,99 J/cm², střela s průřezovým zatížením větší než 50J/cm² může již způsobit smrt a u řidiče mohlo dojít ke smrti při poranění nitrohrudních či nitrobřišních orgánů, zvláště pak při zasažení srdce, hrudní a břišní srdečnice a plicnice.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný _____ včas odvolání. Odvolání odůvodnil jeho obhájce JUDr. Radim Pařízek. Podle odvolatele nepostupoval soud podle zásady „in dubio pro reo“ při hodnocení závěrů znalců zkoumajících duševní stav obžalovaného. Dále se soud nezabýval obhajobou v tom, že poškozený mu při najíždění na most vjel do směru střelby. Zpochybňuje balistický posudek s tím, že je vůbec otázkou, zda by takový posudek měl dělat pracovník policie. Závěrem zdůraznil, že obžalovaný nebyl nikdy trestán, neměl konflikt s poškozeným ani s jinou osobou, vede řádný život a stará se o své dvě děti. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že odvolání není důvodné.

Řízení, které vynesení rozsudku předcházelo nevykazuje žádných vad. Soud prvního stupně provedl řádně všechny relevantní důkazy a odvolací osud nespátřuje možnost doplnění dokazování. Pokud je argumentováno nesprávností balistického posudku a pokud je

zpochybňována osoba znalce, lze k tomu uvést, že tento posudek rozhodně není stěžejním důkazem. Navíc je skutkový stav natolik jasný a jednoznačný, že závěry tohoto posudku nejsou pro jeho formulování nutné.

Je evidentní, že to byl obžalovaný, kdo nejméně pětkrát vystřelil na jedoucí vůz poškozeného, který také třikrát zasáhl. Obžalovaný střelil ze zbraně jejíž účinky znal a věděl, že může poškozeného zasáhnout a usmrtit. To, že jej nezasáhl už není jeho zásluha, ale pouze šťastná náhoda. Jedinou záhadou zůstává jeho motivace. Vzhledem k tomu, že poškozený byl v minulosti milencem jeho manželky, nabízí se motiv pomsty, o čemž svědčí i to, co obžalovaný poškozenému sdělil poté, co vůz zastavil. Tento motiv je však poněkud zpochybněn tím, že obžalovaný po zastavení vozu ve střelbě nepokračoval ani v době, kdy s poškozeným mluvil a kdy by jej z bezprostřední blízkosti zasáhl bez jakýchkoliv problémů. Nicméně o tomto motivu naopak svědčí to, co podle poškozeného obžalovaný poškozenému sdělil poté, co vůz zastavil. V tomto směru není důvod pochybovat o výpovědi poškozeného, který rozhodně nemá důvod obžalovanému škodit křivým obviněním. Ovšem, pokud soud prvního stupně nedospěl k jednoznačnému závěru, že motivem byla pomsta, je třeba tento názor akceptovat, už proto, že v opačném případě by se v neprospěch obžalovaného musela změnit i právní kvalifikace.

Důvody střelby uváděné obžalovaným nejsou akceptovatelné. Obava o psa, kterého s sebou ani neměl, je vyloučená, stejně tak jako tvrzení o nebezpečné jízdě poškozeného. Poškozený se zmíněným dodávkovým vozem nemohl vyvinout na krátkou vzdálenost žádnou vysokou rychlost, navíc věděl, že před křižovatkou bude muset zvolnit. To, že by obžalovaný jen tak střelil směrem k hlavní komunikaci a poškozený by mu náhodou vjel do dráhy střel, je takový nesmysl, že ani nemůže být myšleno vážně, že by mu odvolací soud uvěřil.

Pochybení nebylo shledáno ani v **právní kvalifikaci**. Nad rámec toho, co k této otázce uvedl soud prvního stupně dodává odvolací soud to, že se zabýval i možností užití nálezu Ústavního soudu ČR č. II. ÚS 301/98 ze dne 26.3.1999, který se střelby na jedoucí motorové vozidlo rovněž týká. Zatímco v uvedeném nálezu je motivace střelce jednoznačná (zastavení vozu, o kterém se myslivec domníval, že jsou v něm pytláci) a Ústavní soud ji upřednostnil před hrozícím následkem, v tomto případě je motivace, jak je uvedeno shora, nejasná a navíc se rozhodně nejednalo o jeden náhodně „hozený“ výstřel, ale o sérii výstřelů tak, aby zásah cíle byl mnohem jistější. Nejméně tři výstřely vůz zasáhly a to na jeho levé straně, tedy tam, kde sedí řidič. Obžalovaný sice uvedl, že do vozu neviděl, protože mělo ztmavená skla. Věděl však, o čí vůz se jedná a navíc mu muselo být jasné, že pokud se vůz pohybuje musí na sedadle řidiče někdo sedět.

Uložený **trest** je sice citelný, nejedná se však o trest nepřiměřeně přísný. Citelnost trestu vyplývá z trestní sazby nastavené zákonodárcem a soud prvního stupně, podle odvolacího soudu, učinil vše, aby dopad trestu na obžalovaného zmírnil. Je třeba si uvědomit, že trestní sazba je v tomto případě 10 až 18 let. Soud užitím ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku dostatečně přihlédl k tomu, že smrtelný následek nenastal a užitím § 58 odst. 1 tr. zákoníku zohlednil osobu obžalovaného a jeho předchozí bezúhonný život. Dosavadní netrestanost obžalovaného pak dále zohlednil jeho zařazením do mírnějšího výchovného režimu.

Uložení trestu propadnutí věci je rovněž na místě. Trestná činnost byla touto zbraní spáchána a obžalovaný rozhodně nepřesvědčil o tom, že by se něco podobného nemuselo opakovat. Návštěva restaurace v pozdních nočních hodinách pod vlivem alkoholu s účinnou a

ostře nabitou zbraní rozhodně nesvědčí o respektování podmínek pro držení této zbraně ani kdyby k jejímu použití proti bývalému milenci jeho ženy nedošlo.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal odvolací soud odvolání obžalovaného důvodným, a proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Odsouzený může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Důvody dovolání jsou uvedeny v § 265b, jeho obsah v § 265f trestního řádu.

V Praze dne 25. září 2013

JUDr. Jiří L n ě n i ě k a
předseda senátu v.r.

Za správnost vyhotovení:
Klára Baxová